

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682700080/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Jeg husker nok, hvorledes jeg ogsaa selv, som Lille, ikke havde bedre Idee, og hvorledes jeg især grundede over hvad Sprog en Konge og Dronning nu egentlig talte; thi de kunde jo neppe tale, som vi andre simple Mennesker, da jeg derfor engang digtede en Comedie, hvori der kom saadanne to, mægtige Vasner før, grundede jeg længe, til endelig et Lys gik op for mig. Jeg tog da nogle Ordbøger, skrev et Ord ud af en, og et af en anden, og sammensatte nu et Slags Cauder-veisk af Dansk, Tydsk, Fransk o.s.v, som jeg lod min Konge tale, thi jeg tænkte, saadan en Mand maa kunde mange Sprog, og altsaa vise sig med lidt af hvert! Gud veed hvad den lille Pige her tænkte om deres Sprog, hun glemte i det mindste ganske sit, ved at see saa mange Kei-serer paa engang.

Da jeg gik igjennem Gaderne saae jeg paa flere Huse Madonna med Barnet, men mange Steder vare de overkalkede som Muren. Der laae mig noget Veemodigt i, saaledes at see disse halv forfaldne Steenbilleder, der stode mig som Mumier fra en svunden Tidsalder; ogsaa de have engang levet og hersket, skjønt fremsprungne i denne døde Steen. Det var mig ogsaa, som de hvidskede: »Det er ikke nu som før, da Keiseren og Folket boiede sig for os! men Goslar er heller ikke som før, Kronen er her falden af mit og Keiserens Hoved!»

En større Varighed have dog disse døde Masser, tænkte jeg, da Byen laae bagved mig og jeg stod for første Gang ved et Bjerg. Det var *Rammelsberg*, bekjendt ved sit Bjergværk, i hvilket der skal være mere Bygningstømmer end i alle Husene i *Goslar*. Hele den Side, der vendte imod Veien, bestod meest af Schiffersteen, hvorved Bjerget fik mig Udseende af en uhyre Bygning, der var afbrændt og styrtet sammen. Luften selv havde noget svovlet, brændt ved sig, og Vandet, der gjennem Afløb kom ud af Bjerget, hvor det var benyttet, saae ganske ockerguult ud.

Den norske Bonde kalder den tykke, blaa-hvide Taage, der tidt staaer indsluttet mellem Bjergsiderne: »*Ulddotiers*», og jeg veed intet Navn der er mere characteristisk; det saae virkelig ud, som en uhyre Masse af den finest kartede Uld, var blæst ind i den dybe Huulvei og laae der, op over de mørke Graner.

Hvor man stiger ned i Bjergværket gik en Deel unge Arbeidere og trillede de raac Ærtsmasser ud i en gravet Fordybning; vi fik en Fører, han tændte sin Lampe, aabnede nu en stor Dør og – jeg følte mig ganske underlig om Hjertet – vi traadte ind. Et lille Stykke endnu var